אין ער מאַרקט.

אין לוי יצחק פון בערדיטשעוו
האָט נאָך האַלבער נאַכט געשפּראָכן:

וואָס ווילסטו פון די בלינדע קינדער
(אַ בלינדער קינד איז אויך אַ קינד),
וואָס זעהען נישט זייער שלעכטס,
זעהען נישט דעם טאַטן,
פאַרשטייען זייער לעבען,
טרעפן נישט דעם וועג!

מאָרגן נעמט אַ מענש ביינאַכט —
צו דיר.
און טאַטער האָט ער שלעכט פאַרשלאָגן,
שלענדערט זיך אַרום אַ בלאָנדזשער,
פאַר וועמען שטעהט ער דען! —
פאַר דיר.
העמ בלויז זיך; צו דיר,
טרערן לויפן שנעל; צו דיר.

און דו —
און וועבן בליקן פאַרזיכערט,
ביים שענקען זיך פון לעצטן האָפענונג
וויצטו אַ פאַר־עקשנ׳טער
און וואַרטסט — אויף וואָס?
זעהסטו נישט ווי אַלץ שטעהט
טרויערן ביינאַכט?
הערסטו נישט, ווי וואָרענע
פאַרשעלטן זייער נאַכט?
פיהלסטו נישט, ווי יעדער שטיין
פינצטער, ריסט זיך פון דעם הויז
אַרויף, אַרויף צו דיר!
און דו
שווייגסט;
ביז וועמען ווילסטו אויספּרובירן,
שטאַרקער, שטאַרקער גאָט!

וואָס רייצסטו זיך מיט קראַנקע קינדער?
דו לייַדסט דאָך מעהר פון זיי,
ווען איבעריגס בעקומסט דיר נישט;
נים אַ מענש אַמאָל אַ קרענק,
פאַרשטאָפּסטו זיך די אויערן
מיט דיקע שטיקער וואָלקן
און העקסט נישט ווי די שטערן זינגען...
דיר איז ערגער, גרויסער גאָט,
און ווילסט זיך אַלץ נישט אונטערגעבן!
גאָט, וועט לוי יצחק פון בערדיטשעוו
מיט דיר האָבן אַ דין־תּורה;

פון אַ יודען פאַלן אַראָפּ די תּפֿילין,
הייבט ער אויף און נעמט אַ קוש,
געפאַלענע זענען דיינע קינדער,
קלוגער טאַטע, די ווייסט פאַרוואָס;
דער וועג איז באַרג־אַרויף געווען,
דער וועג איז באַרג־אַראָפּ געווען,
גוט מוחל האָבן און וואַרט,
גוט זיין ווייטשטער וויין און האָבן,
פירן וועלכער צו דעם באַרג,
צינדן זיך די פּוסטער אָן,
שפּרינגט אַרײַן אַ פלאַם און אויג,
פאַלט מען בלינדערהייט אַראָפּ —

און אַ פּשוט יודל פירט זיך:
אויב תּפֿילין־קעסטלעך פאַלן אַראָפּ,
הייבט מען אויף מיט אַ קוש,
און די ווערטער — אויף וואָס?
וואָס האָסטו זיך אויסגעטראַכט?
דו לייַדסט דאָך מעהר פון זיי! —

און לוי יצחק פון בערדיטשעוו
שטעהט אין מאַרקט האַלב ביי נאַכט.

[illegible]

אונ ער מאָנט

דער מאָמענט (וואַרשע, 1910–1939)

12, נומ' 154, יולי 8, 1921, ז' 5